

ἔδρουσιν βιομηχανικῆς σχολῆς ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἐκπαιδευῶνται παιδιὰ ἄρρενα καὶ θήλεα, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκευματος.

* * * Ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Πίζας συνέβη πρό τινων ἡμερῶν τὸ ἐξῆς δυστύχημα: Ἡ πρώτη χορεύτρια ὀλισθήσασα ἐκ τοῦ δαπέδου τῆς σκηνῆς ἔπεσεν εἰς τὴν ὀρχήστραν. Ἐκτύπησε δ' ἐπὶ τῆς βαρυσταθίου ἤτις καὶ συνετρίβη εἰς μυρία τεμάχια, πληγώσασα δύο ἐκ τῶν μουσικῶν. Ἡ δὲ ταλαίπωρος χορεύτρια μετηρέχθη ἀναισθητοῦσα καὶ αἱματόφυρτος εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

* * * Ὁ Αἰμίλιος Ζολᾶ ἐτοιμάζει νέον αὐτοῦ ἔργον, δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον *Μαργαλητῆ*. Τὸ δράμα τοῦτο θὰ παρασταθῆ προσεχῶς ἐν τῷ Ἐλευθέρῳ θεάτρῳ τῶν Παρισίων.

* * * Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ῥώμης εἶχε συστήσῃ πρό τινος ἐπιτροπῆν, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ οἴκου ἐν τῷ ὁποίῳ κατόκει ὁ ζωγράφος Ῥαφαήλ κατὰ τὴν ἐν Ῥώμῃ διαμονὴν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεράτωσεν ἤδη τὰς ἐπὶ τούτῳ ἐρεῦνας, ὑποδεικνύει δὲ μικρὸν τινα οἰκίσκον μεταξὺ τοῦ Borgo Nuovo καὶ Borgo Vecchio κείμενον, ὡς τὴν πάλαι κατοικίαν τοῦ μεγίστου τῶν ἱταλῶν καλλιτεχνῶν.

* * * Ὁ πολωνὸς μυθιστοριογράφος Ἑρρίκος Σίγχεβιτς, συγγραφεὺς τοῦ περιλαλήτου μυθιστορήματος *Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου*, διὰ τοῦ νεωτάτου αὐτοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου *Βολοδνόβσκη*, ὄχι μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν θαυμαστῶν του ἠῤῥξῆσεν ἀλλ' εὖρε μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐνθουσιώδη τινὰ Μαικήναν, ὅστις ψευδωνύμως ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ -οῦ ἐν τῷ μυθιστορήματι ἤρωος ἀπέστειλε πρὸς τὸν συγγραφέα ὄχι εὐτελές τι ποσόν, ἀλλὰ *δεκαπέπτε χιλιάδας ρούβλια!* Τοῦ ποσοῦ τούτου ἠρνήθη τὴν ἀποδοχὴν ὁ Σίγχεβιτς, ἀπαντήσας διὰ τοῦ τύπου πρὸς τὸν ἀνώνυμον δωρητὴν, ὅτι τὰ χρήματα κατετέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ παρά τινι τραπεζίτῃ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ἂν ἐντὸς τριετίας δὲν ζητηθῶσι θὰ διατεθῶσιν ὑπὲρ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἐμπροσηγορία εἶνε διὰ πολλοὺς ἐπίσημος στολὴ τὴν ὁποίαν ἀπεκδύονται ἅμα ὡς ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν οἶκόν των.

*

Οἱ ἀσθενεῖς τὸν χαρακτήρα εἶνε ἡ προφυλακὴ τοῦ στρατοῦ τῶν πονηρῶν καὶ βλάπτουσι πλειότερον καὶ αὐτῶν τῶν κακῶν.

*

Εὐκόλως κηφύττομεν τὰ ἐλαττώματα τῶν φίλων μας, ἀλλὰ δυσκόλως ἀνομολογοῦμεν τὰ προτερήματα τῶν ἐχθρῶν μας.

*

Κακολογοῦντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναγκάζομεν τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς ἐπαινήσωσιν.

*

Πρέπει νὰ μὴ ἐπιδεικνύῃ τις τὸ πνεῦμά του εἰς μωροῦς, μηδὲ τὰ πλούτη του εἰς πένητας.

*

Ἡ καρδιά ἔχει τὸ προνόμιον νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἐνθύμησιν μόνον τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν—τὸ πνεῦμα ὄχι.

Εἰς τὴν Ἀδελφὴν τοῦ Μάρκου Μποτσαρῆ*

Ἐπέρασεν αἰῶνας ἐμπροστά σου,
ἡ γενεὰ σου κοιτῆται στὸ χῶμα,
τὸ δάσος ἔπεσεν ὀλόγυρά σου,
σύ στέκεις, δένδρο μοναχό, ἀκόμα.

Τὸ μάτι σου τὸ γαλανὸ φωτίζει
ἡ ἀστραπὴ κινδύνων καὶ ἀγῶνων,
στὸ αὐστηρὸ σου πρόσωπο ροδίζει
ἀνέσπερη αὐγὴ μεγάλων χρόνων.

Φαίνεται σὰν νὰ κίνησες τὸ βῆμα
ἀπὸ τῆς ἱστορίας τ' ἀκρογιάλι,
ὅπου αἰῶνιο τραγοῦδι ψάλλει
στοὺς ἥρωας τὸ μυρωμένο κῆμα.

Πόσα ὀνόματα ἀγιασμένα,
ποῦ ἂπ' τὸν πόλεμον ἀκόμ' ἀγνίζου,
τριγύρω σου προβάλλου ἕνα ἕνα,
σὰν ἄστρα ποῦ τὴν ὄψι σου στολίζουν!

Καὶ ποιά βασίλισσα δὲν θὰ φθονήσῃ
αὐτὸ τὸ ἄσπιλο, λαμπρὸ σου στέμμα;
ποῖος δὲν θὰ πέσῃ νὰ σὲ προσκυνήσῃ,
τοῦ Μάρκου ἀδελφῆ, τοῦ Μάρκου αἵμα;

Τὸ θεῖκό του αἶμα ποῦ ἐχύθη
κ' ἐξέστανε τὸ παγωμένο χῶμα,
δίνει ζωὴ στ' ἀδελφικά σου στήθη,
τρέχει στῆς φλέβες σου ἀγνὸ ἀκόμα!

Ἄφησε τοὺς παλμούς του νὰ μετρήσω,
προτοῦ ὁ θάνατος νὰ τὸ ψυχράνῃ,
δὸς τ' ἀγίό σου χέρι νὰ φιλήσω,
ποῦ ἔσφιξεν ὁ Μάρκος πρὶν πεθάνῃ!

Ὅπισω φέρε με στὰ μονοπάτια
ποῦ πέρασεν ἡ μακρυνὴ ζωὴ σου!
τί εἶδανε τὰ γέρεκά σου μάτια,
τί ἔχεις περασμένα διηγῆσου!

ὦ, διηγῆσου μου! μέσ' στὴ λαλιά σου
ὡσὰν ν' ἀκούω μουσικὴ ἀγία
ποῦ φθάνει στὴν καρδιά μου σὰν μαγεία
ἀπὸ τῆ δαφνοστόλιστη γενεὰ σου.

Ἴδου σηκόνονται ὀλόγυρά μας
ἐκεῖν' οἱ ἥρωες οἱ δοξασμένοι:
λάμπουν σὰν ἄγγελοι λευκοί, τοὺς ραίνει
φῶς ροδοστάλακτο, ἡ λευθεριά μας! ..

ὦ, τί φρικτοί, ἀλλὰ ὠραῖοι χρόνοι,
ποῦ ἀντηχοῦν τραγοῦδια ἀντρειωμένα
κ' ἡ ἄνοιξις μὲ ἄνθη ματωμένα
τοὺς τάφους τῶν μαρτύρων στεφανώνει!

Ἐσχάστηκεν ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα
καὶ στῆς ψυχᾶς μας στάκτη κρύα μένει,
κ' ἔρχεσαι ἀγνωστὴ καὶ φεύγεις ξένη,
ἡρώων ἀδελφῆ καὶ θυγατέρα! ..

ὦ, πάρε τὸ τραγοῦδι μου μαζί σου,
λουλοῦδι ποῦ τὸ χέρι μου σοῦ δίνει,
θυμίαμα ποῦ ἡ καρδιά μου χύνει
γιά σέ, γιά τὴ μεγάλη ἐπόχῃ σου!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΑΕΓΙΟΣ

* Ἐφημερίς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γιὰ τὸν ὑπηρέτη.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἀναφέρεται εἰς τὸν Φρειδερίκον Γουλιέλμον Δ' τῆς Πρωσσίας.

Κατὰ θερινὴν τινα ἡμέραν τοῦ ἔτους 1818 ἐν μικρᾷ πόλει λουτρῶν τῆς Βάδης πολλοὶ τῶν θαμῶνων συνηγμένοι ἐν τῇ λέσχῃ ἐχαρτοπαίκτου. Ἦσαν ὅλοι τόσον ἐπησχολημένοι περὶ τὴν πρασίνην τράπεζαν ὥστε οὐδ' ἐπρόσεξαν εἰς ὑψηλὸν τινα καὶ εὐμορφον νεανίαν ἀπλούστατα ἐνδεδυμένον καὶ κομβωμένον μέχρι λαιμοῦ, ὅστις εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ καὶ σταθεῖς παρτήρει τὸ παιγνίδιον.

— Ἐν τάλληρον εἰς τὸ ἐπτά! εἶπεν αἴφνης ὁ νέηλος καταθέντων ἐν τρίμαρκον ἐπὶ τοῦ χαρτίου.

Ὁ ἔχων τὸν μπάγκον προσέβλεψε μετὰ περιφρονήσεως τὸν νέον παίκτην ὅστις ἤρχετο νὰ βάλῃ τὸ πενιχρόν του τάλληρον ἐν μέσῳ σωροῦ χρυσοῦν νομισμάτων. Καὶ ὅταν ἔχασε τὸ ἐπτά, λαβὼν τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, ἀντὶ νὰ προσθέσῃ αὐτὸ εἰς τὸν χρυσοῦν σωρὸν ὃν εἶχε πρὸ αὐτοῦ, τὸ ἔριψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν εἰπών:

— Αὐτὸ γιὰ τὸν ὑπηρέτη!

Ὁ νεανίας κατέστη πελιδὸς ἐξ ὀργῆς:

— Τὸν μπάγκο σας! ἔκραξε τύψας διὰ τοῦ γρόνου τὴν τράπεζαν.

— Καὶ ἂν κερδήσω τί ἐγγύησιν ἔχω διὰ τὰ χρήματα; Ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς ὁ παίκτης.

— Τὸ ὄνομά μου!

Εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ ἀνοίξας τὸν ἐπενδύτην, ἔδειξε τὸν ἀστέρα τοῦ Μέλανος ἀετοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους:

— Εἶμαι ὁ διάδοχος τῆς Πρωσσίας!

Πάντες οἱ παριστάμενοι ἔμειναν ἐμβρόντητοι· αἱ χεῖρες τοῦ παίκτη ἤρχισαν νὰ τρέμουν.

Ἐσυρεν ἐν χαρτίον — καὶ ἔχασεν.

Ὁ πρίγκηψ διάδοχος τῆς Πρωσσίας ἔλαβε τὸ ὄλον ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς διαχίλια λουδοβίκεια, τὰ ὅποια ὁ παίκτης ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐντὸς σακκιδίου, καὶ ῥίψας αὐτὰ περιφρονητικῶς ὑπὸ τὴν τράπεζαν εἶπε:

— Καὶ αὐτὰ γιὰ τὸν ὑπηρέτη!

Καὶ στρέψας τὰ νῦτα, ἐξῆλθεν ἀγερώχως τῆς αἰθούσης.

Ζήτημα γνωριμίας.

Ἄσωτος υἱὸς πλουσιωτάτου πατρὸς ἐπισκέπτεται γνωστὸν τραπεζίτην τῶν Ἀθηῶν:

— Θ' ἀπορήσετε βέβαια πῶς ἐνῶ δὲν σᾶς γνωρίζω καθόλου ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω δάνειον χιλίων δραχμῶν.

— Ἀλλὰ σεῖς δὲν θ' ἀπορήσετε καθόλου, ἀποκρίνεται ξηρὰ ὁ τραπεζίτης, διατιέγῃ ὁ ὁποῖος σᾶς γνωρίζω πολὺ καλὰ, δὲν σᾶς δίδω ὅυτε λεπτόν.

Εὐσπλαγχνος ἄνθρωπος.

— Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κοντὸ μὲ τὰ γένεια;

— Αἶ;

— Πόσα δακρυσμένα μάτια ἔχουν στεγνώσῃ χάρις ἔς αὐτόν!.....

— Γιατί;

— Ἐχει φάμπρικα μαντιλιῶν....

Τὸ τάλληρον τοῦ Ἀγαθοπούλου.

Ὁ Ἀγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν, δίδει δὲ εἰς τὸν κρεωπώλην ὡς ἀντίτιμον τοῦ κρέατος, τὸ ὅποῖον ἠγόρασεν, ἐν πεντόδραχμον Ὀθωνος. Ὁ κρεωπώλης ἐξετάζει τὸ νόμισμα καλὰ καὶ τὸ δίδει ὀπίσω:

— Κύριε, αὐτὸ εἶνε κάλπικο!

Ὁ Ἀγαθόπουλος τὸ λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας, φορεῖ τὰ δίοπτρά του, τὸ γυρίζει ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ τέλος βλέπων ὅτι ἔφερε τὸ νόμισμα χρονολογίαν ἐκτυπώσεως 1833:

— Ὁλὴ ἀδερφε, δὲν μὲ συχωρᾷς! Ἀπ' τὰ τριάντα τρία ὡς σήμερα, ποῦ θὰ πῆ πενήντα πέντε χρόνια δὲν τὸ γνώρισαν πῶς εἶνε κάλπικο, καὶ τώρα τὸ κατάλαβες ἐσύ; Πάρ' το καὶ καλὸ εἶνε!

Τὸ κῆτος καὶ ὁ Ἰωνᾶς.

— Κύτταξε τί λαμπρὰ αὐτὴ ἡ εἰκὼν ποῦ παριστάνει τὸ κῆτος καὶ τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

— Τὸ κῆτος μάλιστα, μὰ τὸν Ἰωνᾶν δὲν τὸν βλέπω.

— Νὰ βλάκα! πῶς θὰ τὸν ἰδῆς ἀφοῦ εἶνε μέσ' ἔς τὴν κοιλιὰ τοῦ κῆτους;

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΙΑΒΩΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Ὁ καθεὶς βεβαίως ἔχει παρατηρήσῃ ὅτι ἡ ὕλη διὰ τῆς ὁποίας στιλβώνονται τὰ ἐκ δέρματος ὑποδήματα εἶνε ἀλοιφὴ μαύρη οὐδόλως στίλβουσα. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀλειφθῆ διὰ ταύτης ἀναλυομένης τὸ ὑπόδημα καὶ τριβῇ γοργῶς διὰ ψήκτρας ἀπαστράπτει ὡς καθρέπτης.

Τίς ἡ αἰτία τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου;

Ὁ ἤλεκτρισμός.

Τί δὲ εἶνε αὐτὸ τὸ ἀπαστράπτον;

Ἀδάμας!

Ὅσον ἀστειὸν καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, εἶνε ὅμως ἀληθέστατον. Ὁ ἀδάμας οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἄνθραξ κρυσταλλωμένος· τὸ δὲ κυριώτατον στοιχεῖον τῆς ἀλοιφῆς τῶν ὑποδημάτων εἶνε ἐπίσης ἄνθραξ ὑπὸ τὴν μορφήν καπνίᾳς.

Διὰ τῆς προστριβῆς τῆς ξηρᾶς ψήκτρας ἐπὶ τοῦ δέρματος παράγεται ἤλεκτρισμός, ὅστις ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀποκρυσταλλῶνῃ τὸν ἄνθρακα. Τὸ καλῶς ἐστιλβωμένον ὑπόδημα καλύπτεται οὕτω δι' ἀπειρῶν μικροσκοπικῶν ἀδαμάντων καὶ ἔνεκα τούτων λάμπει.

Ἄς παρηγορηθῶσι λοιπὸν οἱ μὴ φέροντες ἀδάμαντας οὔτε εἰς τοὺς δακτύλους, οὔτε ἐπὶ τοῦ στήθους· ὅσον καὶ ἂν εἶνε πτωχοί, δι' ἐνὸς μόνου πενταλέπτου διδομένου εἰς ἐπιτήδειον στιλβωτὴν δύνανται νὰ περιβληθῶσιν ὑποδήματα... ἀδαμαντοκόλλητα.